

Concurs de Sant Jordi. 2024.

Textos Guanyadors de 3r d'ESO en llengua catalana.

“Un malson amb la realitat” de Nadia Kabouri Bouazama (3r ESO C)

Un dia, estava la Lara al seu llit, dormint. Era de nit. Tot anava molt bé, fins que... Es va fer fosc, no estava veient res, es va adonar que estava en un malson, perquè hi havia moltes cares, negres, rodant per tot l'espai. Anava cap a un bosc, era molt negre, no hi havia ningú, ni un sol animal. Semblava contaminat.

- Hola, que hi ha algú?- va dir, però solament escoltava el seu eco.

Va continuar caminant fins que va trobar una cova on hi havia: habitacions, mobles, un lavabo, entre més coses. Semblava molt interessant, i es va quedar en aquell lloc. Després d'un quant temps, va sentir un soroll molt espantadís, la seva pell es va posar de gallina. Ràpidament, va amagar-se a baix d'una taula molt gran que semblava d'una família.

La Lara va veure com fantasmes amb cares esgarrifoses entraven a la cova, parlaven entre ells. Eren quatre en total, dos nens i els seus pares. Fins que va esternudar, i els fantasmes es van adonar que hi havia algú.

- Qui hi ha?- Va preguntar el pare, molt enfadat.

Va traspasar la taula, per saber qui hi havia. I la va empènyer a fora. Estava a terra i ells li estaven observant, ella volia marxar d'aquell lloc. Va ajupir-se de puntetes, però tots estaven mirant amb cara de: vull menjar-te. Finalment, se la van menjar tots quatre i es va despertar d'aquell malson cridant:

- Aaaaaaaaaaaaaah, mare tinc por.

L'endemà ella ja no podia dormir perquè tenia por. Estava molt pàl·lida. Aleshores, va passar un quant de temps i semblava que li estava agafant una mica de son, això va provocar que a les 2 del matí s'adormís.

- Booooooom - Es va sentir un soroll.

El soroll provenia d'una habitació on la porta estava oberta.

- Què és aquest lloc?- es va preguntar.

Ella va entrar amb compte. Va trobar una llanterna, amb una carta, al terra de l'entrada. Va agafar la carta i la va llegir:

“Hola, Lara, soc el Devorador d'ombres, segurament et preguntaràs a quin lloc ets, per si no ho saps, ets al meu castell. Si vols despertar-te d'aquest somni terrorífic, has de pujar fins a la sala 50, on t'estaré esperant, si no compleixes, et donaré el teu merescut! I no t'oblidis de guiar-te sempre amb el meu ajudant, que en aquell moment ja estarà darrere Teu”.

- Shhh - va fer l'home misteriós.

Portava una túnica negra amb la gorra posada al cap, els seus ulls eren molt grans i esgarrifosos i feia molta por la seva cara.

- Em diuen Malèvola Nocturna, has de pujar amb mi.- va comunicar l'home terrorífic.
- Per què?, jo no he fet res, vull tornar al meu llit. - va dir la Lara, amb molta por.
- El cap, m'ha dit que no et deixi marxar fins que hi arribis amb el Sr.D. - li va respondre ell.

La Lara estava atemorida i confusa. No podia entendre com havia arribat a aquest lloc i per què era necessari seguir les instruccions de l'home misteriós. Amb el cor bategant, va decidir seguir-lo perquè tenia l'esperança que ell tingués les respostes que necessitava per sortir d'aquella situació aterridora. Tots dos van començar a caminar pels passadissos foscos i enrunats del castell. La Lara se sentia cada cop més inquieta a mesura que es dirigien cap a la sala 50. Les parets estaven cobertes de pols i eren molt estretes, hi havia una sensació de malefici a l'aire.

Després d'un llarg recorregut finalment van arribar a la sala. La porta estava entreoberta, va entrar i va veure moltes cares flotant, eren les mateixes que les de l'altre somni, la sala era molt llarga, havia de passar per una catifa negra molt llarga que anava cap a una figura encaputxada en un tron d'aspecte majestuós.

- "Lara, hola"; - va dir una veu profunda i misteriosa. – "Soc el Devorador d'Ombres. Has arribat al meu regne d'horror i ara és el moment de pagar per les teves pors."; La Lara va preguntar-li per què havia estat portada allà i què havia de fer per sortir d'aquest malson. El Devorador d'Ombres va somriure amb malícia i li va dir:

- "L'única manera de sortir del malson és superar les teves pròpies pors, ja que m'ha arribat la informació que et fa por quedar-te sola a la vida i que estiguis en llocs tancats, per això t'enfrontaràs contra aquests fantasmes més profunds, vull que et quedis sola amb ells, jo ara desapareixeré per deixar-te que t'enfrontis contra ells.

Bona sort!!

De cop va desaparèixer l'home, solament es veia fum. A la Lara li va semblar bona idea fins que va decidir enfrontar-se als seus propis temors i superar-los. A poc a poc, va començar a desafiar els fantasmes i a guanyar confiança en si mateixa. A mesura que ho feia, el castell va començar a decaure's i els fantasmes van desaparèixer.

Finalment, la Lara es va despertar al seu llit, suant i amb el cor encara accelerat. Es va adonar que tot havia estat un malson, però va prendre consciència de la importància de superar les seves pors i no deixar que la por la domini.

Des d'aquell dia, la Lara va decidir viure valentament i enfrontar-se a tot allò que la feia por. Va aprendre que és valenta i que pot superar qualsevol cosa que es posi al seu camí.

Cada família té un costum que realitza setmanalment. La família Ferrer té un bastant comú, fer una reunió familiar on tots els membres hi participen alegrement. En Carles les odia de tot cor gràcies a una raó molt específica. La seva mare vol i intenta convèncer-lo perquè surti amb la filla de la seva amiga, cosa que ell no vol pel fet que ja té una xicota de la qual la família no en coneix res.

En una d'aquelles reunions en Carles la va portar, amb la finalitat que la seva mare deixi de molestar-lo amb la noia de la seva amiga. La Gala es va presentar a la família i ells a ella també. Tots estaven eufòrics pel Carles, ja que per fi tenia xicota. En canvi, la mare intentava ocultar el fàstic que sentia per dins en veure que la noia era de pell fosca.

La reunió va anar com sempre, tots menjaven i parlaven alegrement, menys la mare, qui estava a la cuina ordint un pla per desfer-se d'aquella monstruositat. Quan per fi ho tenia, es va dirigir cap al menjador i va oferir que tots es quedessin a dormir a casa seva, fins i tot la Gala.

A les 23:00, tots estaven dormint, menys la mare, qui es va aixecar i va anar a despertar a tots els familiars per explicar-los el pla que havia ordit. En acabar l'explicació, tots van acceptar en ajudar-la. Es van dirigir cap a l'habitació d'en Carles, on amb cautela van anestesiar a la Gala, deixant-la inconscient. Una vegada desmaiada, la van portar fins a un barranc i la van llençar. Tots reien mentre la noia queia i en acabar van tornar a casa. Els mesos van anar passant i un dia, l'esperit de la noia va sortir del seu cos per venjar-se d'aquella maleïda família.

El pròxim divendres, quan la reunió va acabar i els familiars sortien de la casa d'en Carles per tornar a les seves, la Gala es va apropar a alguns d'ells, els va matar i els va llençar al barranc. Les setmanes anaven passant i va arribar un punt en què va matar a tots, només quedaven els pares d'en Carles i ell. La noia no va dubtar ni un moment en matar-los. En acabar va anar cap a en Carles, qui estava a la seva habitació. L'esperit de la noia es va apropar a ell i li va xiuxiuejar a l'orella el que li van fer els seus familiars i tot el que ella els va fer. En Carles va començar a plorar en escoltar allò i va estendre els seus braços perquè la Gala pogués concloure la seva venjança. Les ànimes d'en Carles i la Gala es van retrobar i van pujar juntes cap al cel, on van estar juntes per sempre sense que ningú les pogués separar.

Concurs de Sant Jordi. 2024.

Textos Guanyadors de 3r d'ESO en llengua castellana.

“Dos ideas en una” de Nadia Kabouri (3º ESOC)

Había una vez, una ciudad que se llamaba Dulcelandia, donde trabajaban unos elfos vestidos con unos trajes muy lindos y con ilustraciones de tipos de gominolas. En ella había miles y miles de dulces de todo tipo y gratis, fue creada para cualquier persona. El paisaje era de montañas de caramelos y chocolates, las casas eran de jengibre, tenía parques de atracciones, entre otros sitios divertidos; ahí todo era alegría, los niños estaban muy contentos. Pero por desgracia, Dulcelandia se tuvo que cerrar por las quejas de algunos padres, que se quejaron porque no les parecía bien que sus hijos comieran mucha azúcar, ya que provoca consecuencias. Entonces, los elfos tristes, no tuvieron más remedio que cerrarla.

Después de pocos meses, a pesar del cierre de Dulcelandia, la nostalgia por aquel lugar lleno de dulzura y diversión persistía en los corazones de muchos habitantes de la ciudad. Los elfos, conscientes de este sentimiento, se propusieron reinventar el concepto de entretenimiento y alimentación saludable en un nuevo proyecto:

Frutilandia. Con un enfoque fresco y lleno de color. Frutilandia abrió sus puertas como una alternativa saludable y divertida para personas de todas las edades. Los elfos, con sus trajes ahora adornados con frutas vibrantes, se dedicaron a crear un ambiente acogedor y lleno de magia, donde la fruta era la protagonista.

En lugar de montañas de caramelos y chocolates, Frutilandia ofrecía una amplia variedad de frutas frescas y exóticas, cultivadas con cuidado en sus propios huertos mágicos. Sin embargo, con la nueva propuesta también llegaron nuevas reglas. Para garantizar la sostenibilidad del proyecto y mantener la calidad de los productos, Frutilandia ya no podía ser completamente gratuito. Los elfos trabajaban incansablemente para cuidar los huertos, preparar las deliciosas creaciones y mantener la magia viva en el lugar, y necesitaban una compensación justa por su trabajo. A pesar de esta pequeña diferencia, la respuesta de la gente fue abrumadoramente positiva. Frutilandia se convirtió en un punto de encuentro popular para familias, amigos y amantes de la buena comida, quienes encontraron en este nuevo concepto una forma de disfrutar de momentos especiales sin sacrificar su bienestar. Con el tiempo, Frutilandia no solo se convirtió en un destino gastronómico de renombre, sino también en un símbolo de salud, diversión y creatividad en la ciudad. Los elfos, orgullosos de su nueva empresa, continuaron trabajando con pasión y dedicación para ofrecer experiencias únicas que alegrarán los corazones y alimentarán los cuerpos de todos los que visitaban su mágico reino frutal.